



בס"ד ♦ שבת קודש פרשת וירא ♦ יח' חשוון תשע"ו ♦

עלון 172

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

וישא עיניו וירא

"וַיִּשָׂא עֵינָיו, וַיֵּרָא, וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אָנָשִׁים, נֹצְבִים עָלָיו; וַיֵּרָא, וַיִּרְץ לִקְרֹאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל, וַיִּשְׁתַּחֲוּ, אַרְצָה". [בראשית י"ח,ב]

ופירש רש"י וז"ל "וירא - מהו וירא וירא שני פעמים?

הראשון כמשמעו. והשני לשון הבנה....." [עכ"ל]. שני צדדים יש באדם באופן בו הוא מסתכל על מה שרואה בחייו. יש וראיתו מהירה ואינו מתבונן היטב על הנראה לעיניו, ובהכרח מפסיד הוא בהבנתו את פרטי הנראה אליו. ומקובלים אנו מהבעש"ט שמכל דבר שאדם רואה ושומע הוא צריך ללמוד לעבודת השם.

והדרך הנכונה להתבונן ולבחון האם יש במה שרואה דרך בעבודת ה' שבשלו הראוהו משמים, או שמא עליו להתרחק מזה כרחוק מזרח ומערב. והוא כנרמז בתורה "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" [במדבר ט"ו, ל"ט] כי סכנה יש בראיה ללא התבוננות ועיון הטובה הדרך אם לאו. והוא שלמדנו אברהם אבינו ע"ה במעשהו הבא בפסוק זה. שהנה מצינו בפסוק פעמיים מילת "וירא".

"וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו", ראייה סתמית, אך מיד אברהם אבינו מתבונן מה זימן לו הקב"ה בכך שהוא רואה אותם נצבים עליו. איזו רמיזה יש בעמידתם עבורו שתקדם אותו בעבודת ה', וכשהבין שרמז לו על דרך הקדימות שיש לקבלת אורחים מול קבלת פני שכינה, היינו שקודמת מצות "ואהבת לרעך" לקבלת פני שכינה מיד רץ לקראתם. כי בקבלת פני שכינה אדם המקבל את פני השכינה הוא "פאסיבי", הוא מקבל ואינו משפיע, אך בהיותו מכניס אורחים הוא פעיל וכל גופו עסוק במצווה, ועל ידי זה מקדש שם שמים בגופו ממש. וכאשר "וירא" היינו בהתבונן אברהם בשנית, "וירץ לקראתם" מיד ובזריזות לקיים מצווה בכל אבריו וגידיו, "מפתח האהל", מהעמידה במקום בהכנעה עצומה שאע"פ שיכול היה להתגאות שהקב"ה מתגלה אליו, "וישתחו ארצה", לפני ה'י"ת, בענווה עצומה "ואנכי עפר ואפר", שאין לו שום זכות ורווח מעשייה זו אלא הכל לשם שמים, לקרבם לעבודת השם ע"י אהבה רבה בפועל ממש.

למשפחת כיתה יב/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות

השחתת רכוש אויב

השחתת רכוש אויב מותרת במקרים אלה: כאשר עצים משמשים מחסה למחבלים; כאשר כובשים שטח שמחוץ לארץ ישראל שלא למטרת התנחלות - מותר להשחית את המצוי בו לפני הנסיגה. לעומת זאת, אם נכבש שטח בארץ ישראל, גם כשהוא מיושב ע"י נכרים - אסור להשחית בו עצים, מעיינות, או לגרום בו נזק וחורבן. (פה"צ 59).

מותר להשחית חפצים אם רוצים להטיל בדרך זו אימה על בעליהם. (רמב"ם מלכים ו, י), מסיבה זו מותר למי שהוסמך לכך להורות על פיצוץ בתי מחבלים או הפקעת רכוש, כדי להביא למשמעת וסדר באזורים המאוכלסים ע"י האויב.

ש"ת צבא ומלחמה – הרה"ג דב ליאור

שאלה:

בימים אלה נחשפתי לתופעה של בחורים שהם חתנים טריים שמשרתים בעזה ולוקחים חלק פעיל בלחימה, אפילו כאלה שעוד לא עברו שבוע מיום חתונתם?! אם איני טועה אז רובם באים מהמגזר הדתי לאומי. איך הרבנים מתייחסים לכך, לאור ההלכה המפורשת להיות נקי שנה לביתו ולשמח את אישתו? נראה לי קצת מוזר ההחלטה איזו הלכה חשובה יותר ואיזו פחות.

תשובה:

השאלה נכונה, אבל ההסבר פשוט: הדין הזה, שמי שנשא אישה משחררים אותו ודינים נוספים, אמורים במלחמת רשות אבל לא במלחמת מצוה. פה אנחנו נמצאים במצב שהרשעים האלה מתנכלים לישובים שלנו בדרום, והיו מוכרחים לצאת כדי לבער את הרשעות הזו. זו מלחמת מצוה כמו שהרמב"ם אומר: "עזרת ישראל מיד צר שבא עליהם". לגבי מלחמת מצוה יש ביטוי בחז"ל: "הכל יוצאין, אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה". הפטור לחתן הוא רק במלחמת רשות.

ציטוטים מספרי - הראי"ה

"עלה למעלה עלה, כי כח עז לך, יש לך כנפי רוח, כנפי נשרים אבירים. אל תכחש בם, פן יכחשו לך, דרש אותם, וימצאו לך מיד". (אורות הקודש א סד)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות